Як зжерла все — за мить — моя провина
І — на півнеба — пащеку неситу.
І болю присмерк, й Евменід присутність,
Що — з мороку, як спалахи червоні,

І від землі — ледь вловне коливання.
Як звузивсь шлях — і спереду і ззаду,
І голосіння поглина безодня.
Камінням обернулись теревені,

Що вже по той бік нарікань і суму. —
Самі вогні вигнання невгасимі.
За вітром — попіл, що — свій власний присуд.

Й одвічна ніч, що — за єдиний просвіт.
Мій дім — мій костур, на який зіпруся. —
Що прихисток, коли весь світ — гроза?

Лиш гідра пам’яті, яка слідом повзе.